

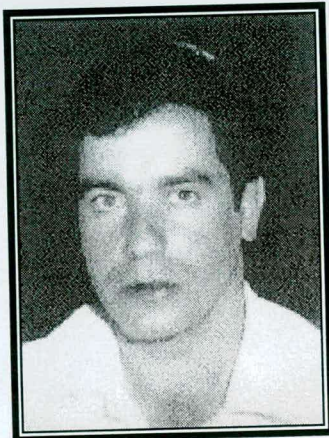

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סמל ראשון אריה בראשי ז"ל

בן מלכה ואליהו

נולד בירושלים

בתאריך כ"ג באייר תשי"ז, 24/5/1957

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1975

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו, בפיגוע בירושלים

בתאריך ה' באדר תשנ"ו, 25/2/1996

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 16 קבר: 2

הותיר אחריו אישה, שלושה ילדים, אם

ועשר אחיות

בן 39 בנפלו

קורות חיים

בן מלכה ואליהו. נולד ביום כ"ג באייר תשי"ז (24.5.1957) בירושלים. בן זכר ולו עוד עשר אחיות. אריה גדל בשכונת קטמון בירושלים והיה נער שובב ומלא שמחת חיים. כבר אז בלטו טוב לבו ואהבתו לזולת. את לימודיו היסודיים החל בבית-הספר הממלכתי-דתי "נווה יעקב" והמשיך בתיכון הדתי "עירוני ג'" בשכונת מגוריו.

בתחילת חודש נובמבר 1975 התגייס אריה לצה"ל ושירת כחשמלאי נגמ"ש בגדוד חיל רגלים מוצנח "חוד החנית". הוא תרם את חלקו במלחמת לבנון, שהה בלבנון עם היחידה גם לאחר המלחמה וכן נטל חלק בימי ההתקוממות בשטחי יהודה, שומרון, חבל עזה ובכל קווי הגבול. באפריל 1980 החל אריה את עבודתו בחברת החשמל, במחלקת אחזקת רשת, והתקדם עד למעמד של בודק מונים ומתקנים עצמאי. בד בבד למד בבית-ספר לטכנאים והנדסאים "אורט" בשעות הערב, קיבל תואר טכנאי בשנת 1983 ובשנת 1986 קיבל תואר הנדסאי. בשנה זו הכיר את בחירת לבו, אביבה, וסיפור אהבתם הוביל לטקס נישואין באותה שנה. שלושה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חודשים אחרי החתונה נפטר אביו של אריה. בנו בכורו, שנולד ב-1988, נקרא על שם הסב, אליהו, והחזיר את האור לחיי המשפחה המורחבת. שנתיים אחר כך נולדה בתו אודליה ובשנת 1994 נולדה בתו אלונה. אריה נודע כאדם ישר וצנוע. הוא הפליא לבצע כל תפקיד - בעבודה, בחיי המשפחה או בשירות המילואים. הוא היה בן למופת, בעל לתפארת, אב מסור לילדיו ואח שאין כדוגמתו. העריץ וטיפח את ילדיו. נשא על כתפיו באהבה את כל המטלות ומעולם לא התלונן. הושיט יד מסייעת לכל דורש מבלי לצפות לתמורה.

ביום ה' באדר תשנ"ו (25.2.1996), בעת שירות מילואים, נפל אריה בעת מילוי תפקידו, בהתפוצצות מטען תופת באוטובוס בקו 18, באיזור התחנה המרכזית בירושלים. עמו נהרגו עוד שמונה חיילים ושמונה עשר אזרחים. אריה הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. בן שלושים ותשע היה בנופלו. לאחר נפילתו הועלה אריה לדרגת רס"ר. הותיר אחריו אשה, שלושה ילדים, אם ועשר אחיות - ורדה, סימה, דליה, מרים, דפנה, רותי, בת-שבע, חגית, עליזה ונחמה. שלושה חודשים לאחר נפילתו נפטר סבו משה מצער.

לאחר הפיגוע, התפרסמו בעיתונות כתבות נרחבות ובהן נכתב גם על אריה. משפחתו הוציאה ספר לזכרו ובו קווים לדמותו, סיפורים מחייו, שירים שכתבו בני משפחה, חברים ומכרים, ותמונות מתחנות שונות בחייו. מתוך הספר, שיר שכתבה גיסתו: "לא לכל אחד יש משפחה ענפה מאחוריו / שאוהבת ודואגת לו / לא לכל אחד יש חברים שנעזרים בו ובוטחים בו / ויודעים שאפשר גם לצחוק וגם לבכות / לא לכל אחד יש ידיים טובות שמכל דבר מקולקל / עושות משהו טוב... / לא כל אחד יוצא בכל יום לעבודתו / במומחיות ובשמחה / לא לכל אחד אשה טובה, תומכת ומסורה / וילדים שפשוט אין כמוהם בעולם / לא לכל אחד יש את היכולת ליצור קשר טוב ומגע / עם כל אחד ותמיד לתת הרגשה טובה / לא כל אחד כשיש לו כל כך הרבה טוב / יכול להיות נחבא אל הכלים, צנוע ועניו... / אריה - אתה היית האחד המיוחד".

במלאת שנה לנפילתו, הנציחה אמו את זכרו בתרומת ספר תורה לבית הכנסת "אוהל אברהם" בירושלים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק: "אריה שירת כחשמלאי נגמ"ש בגדוד חיל הרגלים המוצנח 'חוד החנית', ותואר על ידי מפקדיו כחייל מסור, אשר מילא את תפקידו בצורה הטובה ביותר, זכה להערכה רבה, והיה אהוד ומקובל בקרב מפקדיו וחבריו כאחד." מפקד היחידה בה שירת, כתב למשפחתו: "אריה היה חייל מסור ונאמן, מצניע לכת וישר דרך, אשר נלקח מאתנו בירושלים לאחר פיגוע רצחני. ...אריה שירת בצבא המילואים שנים ארוכות ותרם תרומה רבה בשקידתו על מלאכתו. תואר על ידי מפקדיו וחבריו כחבר למופת, תמיד ראשון בכל משימה, קשה כקלה, ביצע תפקידיו בצורה הטובה ביותר ללא כל היסוס. שנים ארוכות התייצב בהתמדה לכל משימות היחידה."

רס"ר אריה בראשי ז"ל

נולד בירושלים בכ"ג אייר תשי"ז 24.5.57

נהרג בפיגוע רצחני באוטובוס הדמים קו 18 בירושלים, ביום ראשון

ה' אדר תשנ"ו 25.2.96 בהיותו בשרות מילואים.

אריה הי"ד, נולד לאליהו ז"ל ומלכה שתכל"א, נולד חמישי אך היה אח יחיד

לעשר אחיותיו.

גדל בשכונת קטמון בירושלים, למד בבית הספר היסודי ממ"ד נווה יעקב

והמשיך את לימודיו בביה"ס ממ"ד תיכון עירוני ג' בקטמון.

בצעירותו היה נער שובב ומלא פעלולים, אך טוב ליבו ואהבתו לזולת בלטה

כבר אז.

בקיץ בשנת 1975 התגייס לצה"ל ושירת כחשמלאי נגמ"ש בגדוד חיל הרגלים

המוצנח "חוד החנית". לחם בעת מלחמת לבנון ולאחר המלחמה בעת שהות

היחידה בלבנון, בימי ההתקוממות בשטחי יהודה, שומרון, חבל עזה ובכל קווי

הגבול.

באפריל 80 החל עבודתו בחברת החשמל במחלקת אחזקת רשת והתקדם עד

לכודק מוניס ומתקנים עצמאי. בשנים אלה למד במקביל בבית ספר לטכנאים

והנדסאים "אורט" בשעות הערב והשלים לימודיו לקבלת תואר טכנאי ב- 1983

ולהנדסאי ב- 1986.

בשנה זו הכיר את אביבה, כאשר סיפור אהבתם הוביל לטקס הנישואים ב- 4.9.86

א' אלול תשמ"ו.

ב- 9.9.88 כ"ז אלול תשמ"ח נולד בנו הבכור אליהו.

ב- 30.9.90 י"א תשרי תשנ"א נולדה ביתו אודליה.

וב- 3.9.94 כ"ז אלול תשנ"ד נולדה ביתו הקטנה אלונה.

אריה היה ידוע כישר, צנוע ומסור בחיי היום יום, בין בעבודה, בין בחיי המשפחה

ובין בשרות המילואים.

הוא היה בן למופת, בעל לתפארת, אב מסור לילדיו ואח שאין כדוגמתו.

39 שנים הן הרבה זמן להתקשר, להתחבר, להכיר, לאהוב, להתחתן, להקים בית

ולבנות משפחה למופת.

39 שנים הם מעט זמן כדי למצות את כל האהבה כדי למלא את כל המשאלות, כדי לגדל

את ילדיך ולרוות מהם נחת, כדי לעזור לאמך ואחיותך להתאושש מאובדן הבעל והאב.

הכל נשא על כתפיו ושום תלונה לא שמענו מפיו. נשא את תפקידו בטבעיות ללא משוא פנים

וללא רצון לקבל תמורה כלשהיא.

לנו קשה להבין כיצד אחד כמוהו, שמלא כל כך הרבה תפקידים סיים את תפקידו בעולמנו -

בעודו כל כך צעיר.

קשה לנו לראות את ילדיו הקטנים, שנותרו יתומים בגיל כה צעיר, גדלים ללא האבא שכה

העריך וטיפח אותם.

ובמיוחד את אלונה שבשבילה אבא זו רק תמונה דוממת הנושאת את שמו.

בבוקר אחד ארור! בפיצוץ אחד אדיר! נגדעו חייו הצעירים!!!

והותירו אותנו המומיים, כואבים ודואבים וממאנים להתנחם.

נסיים בקטע מתוך השיר "רקמה אנושית אחת".

"כשאחד מאיתנו הולך מאיתנו משהוא מת בנו ומשהוא נשאר איתו..."

אתה בליבנו תמיד

יהי זכרך ברוך

מכל המשפחה והחברים.